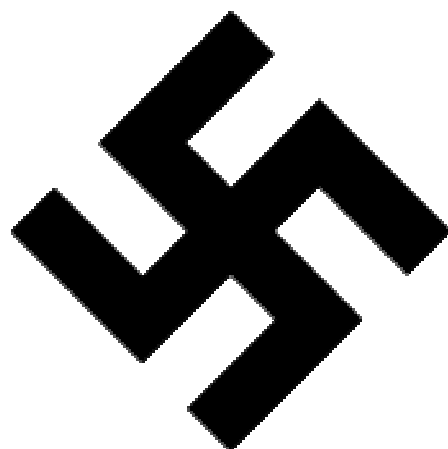

ŠTURMUOTOJAS

**LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ
FRONTO
LEIDINYS**

**2009 METŲ LAPKRIČIO MĖNUO
PIRMASIS NUMERIS
SKIRTAS VOKIEČIŲ
NACIONALSOCIALISTUI
JULIJUI ŠTREICHERIUI
PAGERBTI IR ATMINTI**

Žydai pra mūsų nelaimė!

JULIJUS ŠTREICHERIS

Julijus Štreicheris gimė 1885 metų vasario 12 – ają dieną Fleinhausene, Vokietijoje. Jis buvo devintasis romos katalikų mokyklos mokytojo vaikas. Jis mylėjo savo motiną, kurią vėliau vadino „savo vaikystės tvirtove“. Trylikos metų amžiaus jis įstojo į mokyimo institutą tapti mokytoju. Po penkių metų kurso, Štreicheris pradėjo mokyti pradinės mokyklos vaikus 1904 – ujų metų sausį. 1912 metais jis įstojo į Demokratų partiją ir rengdavo jos mitingus Niurnberge. Jis buvo gabus oratorius ir greitai tapo labai populiariu, gaudamas šiltus aploдимentus, kad ir kur bešnekėtų. 1913 – aisiais metais Štreicheris vedė Kunigundą Rot. Lotaras, jų pirmasis sūnus, gimė 1915 – aisiais metais. Jis vėliau pradėjo rašyti į „Der Stürmer“. Antrasis sūnus gimė 1918 – aisiais.

Pirmasis pasaulinis karas prasidėjo 1914 – aisiais metais ir Štreicheris išėjo į karą savanoriu. Prancūzijoje jis matė sunkias fronto kovas. Štreicheris vykdė pavojingas užduotis ir nugabeno svarbią žinią po stipria priešų ugnimi, tai išgelbėjo karius nuo apsupties. Šito dėka, jis tapo pirmuoju vyru savo būryje, gavusiu Geležinį Kryžių. Jis tada tapo elitinio Kalnų Kulkosvaidininkų Padalinio nariu ir vėliau buvo priimtas kandidatu į karininkus. Kaip vyresnysis leitenantas, jis drąsiai kovėsi rumunų ir italų frontuose. Taikos sutarties pasirašymo metu, 1918 - ujų lapkritį, Štreicheris vėl tarnavo Prancūzijos fronte, gaudamas pirmojo laipsnio Geležinį Kryžių. Po karo Štreicheris vėl ėmė mokytojauti.

Po savo grįžimo mokytojauti, Štreicheris gavo pirmąją savo Siono Išminčių Protokolū kopiją. Štreicheris pradėjo apie juos kalbėti. 1919 – aisiais Štreicheris padėjo sukurti Niurenbergo Vokiečių Socialistų Partiją, antisemitinę organizaciją. 1921 – aisiais Štreicheris pradėjo publikuoti „Deutsche Volkswille“, leidinį, tapusiu partijos balsu. 1922 – aisiais Štreicheris įstojo į NSDAP ir netrukus

visą savo partiją prijungė prie Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos, vadovaujamos Adolfo Hitlerio.

1923 –ųjų metų balandžio 20 –ąją buvo išleistas pirmasis „Der Stürmer“ („Šturmuotojo“) numeris. Pirmieji nacionalsocialistų savaitraščio numeriai „Der Stürmer“ padarė neįtikėtinai gerai žinomu ir populiariu leidiniu. Numeriai susidėdavo iš keturių nedidelių lapų, skirtų Štreicherio (laikraščio įkūrėjo ir redaktoriaus) politiniams priešininkams aptarti. Bet 1923 – iųjų metų lapkritį laikraštis įgavo tūkstantinį tiražą.

Štreicheris buvo svarbus asmuo nacionalsocialistų bandyme paimti valdžią Vokietijoje per Miuncheno Pučą 1923 –ųjų metų lapkričio 9 –ąją dieną. Štreicheris buvo paskirtas „Propagandos Direktoriumi“ ir buvo vežiojamas po Miuncheną sakyti kalbas ir skelbti Revoliuciją. Štreicheris žygiavo su Hitleriu, Himleriu ir generolu Erichu Liudendorfu per Miuncheną į Feldhernhalės paminklą, kai policija atidengė ugnį. Šešiolika žygiuojančiųjų žuvo iš karto, tuzinai, įskaitant ir Hermaną Geringą, buvo sunkiai sužeisti. Adolfas Hitleris buvo valdžios įkalintas Landsbergo kalėjime, kuriame išbuvo keturiolika mėnesių. Štreicheris buvo įkalintas mėnesiui ir neteko savo mokytojo darbo, bet, dėka savo geros darbo istorijos, pensiją gavo būdamas trisdešimt devynerių metų amžiaus.

Julijui Štreicheriui išėjus į laisvę, laikraštis vėl buvo pradėtas publikuoti, pradedant 1924 –ųjų metų kovo mėnesiu. Tik po vieno mėnesio, „Der Stürmer“ išleido savo pirmąją antižydišką karikatūrą. Štreicheris pradėjo didžiąją savo idėjinę kovą prieš sistemą, kurią jis vedė per savo laikraštį. Kai kurie jo laikraščio numeriai buvo uždrausti arba konfiskuoti trisdešimt kartų tarp 1923 –ųjų ir 1933 – iųjų metų. Per vienuolikos dienų laikotarpį jam buvo iškeltos penkios teisminės bylos. Jis iš viso sėdėjo aštuonis mėnesius kalėjime už nepaklusnumą teismo įsakymui sustabdyti uždraustųjų „Der Stürmer“ numerių publikaciją. Jis buvo išrinktas į parlamentą balandžio šeštąją dieną, 1924 – aisiais metais. 1924 –ųjų rudenį jis kandidatavosi į Niurnbergo miesto tarybą ir laimėjo rinkimus. Jis tuo pat metu turėjo dvi politines pozicijas. Prasidėjo karikatūrų publikavimas. Filipas Ruprechtas, naudojęs pseudonimą „Fipsas“, laikraštyje publikuodavo įvairias garsias karikatūras ir paveikslėlius. Jie buvo skirti demaskuoti žydiją ir jos nusikaltimus ne tik vokiečių tautai, bet Europai ir visai žmonijai. Taipogi tai darė ir laikraščio straipsniai.

Laikraščio tiražas 1927 – aisiais metais buvo tik 14000 kopijų. Iki 1933 – iųjų metų tiražas pakilo iki 25000, o 1934 jau siekė 113800 vienetų. 1940 – aisiais metais „Der Stürmer“ jau viršijo dvejų milijonų tiražą. Laikraštis jau buvo tarptautinio masto ir pasisekimo publikacija, kurios žydija bijojo labiau, negu bet kokios kitos periodinės publikacijos. 1941 – aisiais metais „Der Stürmer“ jau buvo leidžiamas Vienoje, Pragoje (Čekija), Strasbūre ir Danijoje.

1943 – aisiais metais mirė Julijaus Štreicherio žmona. Keletą savaitių prieš karo pabaigą Julijus Štreicheris vedė savo ilgametę sekretorę, Adelę. Jie pasitraukė į Alpes, kai artėjo amerikiečių kariuomenė. 1945 –ųjų metų gegužės 23 –iąją dieną žydas, JAV karininkas Plitas atpažino Štreicherį ir Štreicheris pakliuvo į žydų pakalikų rankas. Žydija savo tautietį karininką pašlovino ir jam paskelbė „Majoro Plito dieną“.

Štreicherį įkalino pasaulinei žydijai atsiskaitinėjantys „sąjungininkai“. Julijų Štreicherį suėmus pradėjo džiūgauti visi pasaulio žydai, jų neapykanta šiam vyrui, kuris išdrįso paviešinti jų

niekšybes, buvo ir išlieka neišpasakytina. Vadinamojo Niurnbergo „tribunolo“ metu Štreicheris savo advokatui, Dr. Hansui Marksui perdavė raštelį, kuriame pasakojama, kaip jį kankino žydai su negrais jo kameroje. Tai įrodo fotografija, kuri rodo jį stovintį nuogą su juodomis ir mėlynomis žymėmis ir ženklų ant jo kaklo, ant kurio buvo parašyta, „Julijus Štreicheris, žydų karalius“. Raštelyje Štreicheris pasakojo:

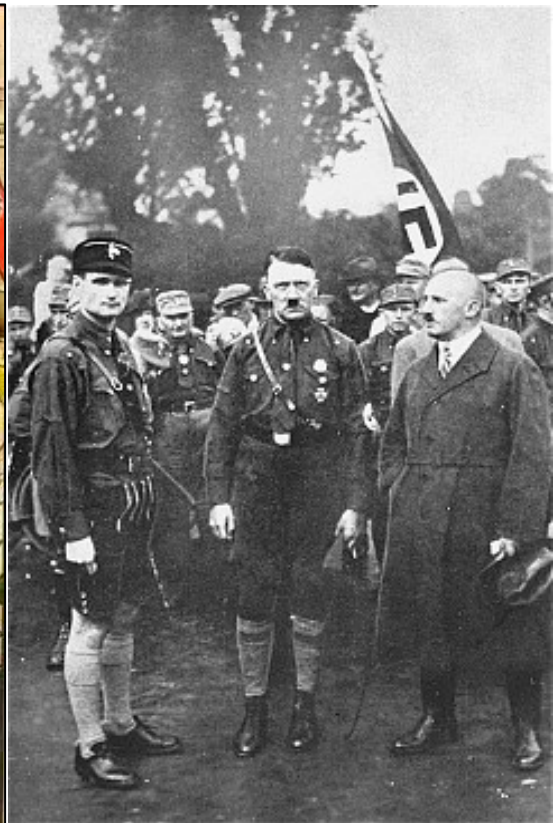
„Du negrai mane nurengė ir per pusę suplėšė mano marškinius. Tedevejau savo kelnės. Būdamas surakintas antrankiais, aš negalėjau jų pasikelti, kai jos nusmuko. Taigi tada buvau nuogas. Keturias dienas! Ketvirtą dieną man buvo taip šalta, kad beveik nebejaučiau savo kūno. Aš nieko nebegalėjau girdėti. Kas dvi-keturias valandas (netgi naktimis) ateidavo negrai, vadovaujami baltojo vyro ir daužydavo mane. Degindavo cigaretes ant mano krūtinės. Kišdavo savo pirštus į mano akiduobes. Rovė mano antakius ir krūtinės plaukus. Su botagu plakė lyties organus, juos apspjaudė.

Reikalavo, kad atverčiau burną ir jie į ją prispjaudytų. Kai atsisakiau ją atverti, mano burna buvo per prievartą atidaryta su pagaliu ir jie prispjaudė į mano burną. Buvau muštas botagu, visą mano kūną dengia tamsiai mėlynos žymės. Jie mane dar ir fotografavo! Jie tyčiojosi iš manęs, dėvinčio seną kareivišką švarką, kurį jie užmetė ant manęs.“

Akivaizdu, kad Štreicheris buvo sadistiškai kankinamas žydų ir jų pakalikų. Kai tai bandė paviešinti jo advokatas, žydijai dirbantys teisėjai-inkvizitoriai iš karto pradėjo rėkauti ir pykti. Jie liepė to neaptarinėti teisme, nes tai „visiškai nedera“. „Tribunole“ Štreicheris elgėsi drąsiausiai iš visų žydijos aukų, jis išdrįso viešai juos demaskuoti, tačiau buvo nepaliamajam tildomas.

Nepaisant neįtikėtinai didelio psichologinio ir kitokio spaudimo, viso teisinio farso, vadinamo „tribunolu“ metu, Julijus Štreicheris nepalūžo iki pačios pabaigos. Žydijos pakalikai jį nuteisė mirti. Prieš egzekuciją jis buvo sadistiškai kankinamas. Paskui, vedemas prie ešafoto, drąsusis Štreicheris sušuko „Heil Hitler!“. Priešais budėlį, kuris, be to, pats buvo žydas, Štreicheris, demaskuodamas „tribunolo“ farsą jį taikliai pavadino 1946 – ujų metų Purimu ir spjovė niekingajam žudikui į veidą. Tada jis buvo paleistas kankintis kartuvėse, kad lėtai kankintųsi, kol, kankinęsis daugiau negu dešimt minučių, jis užgėso. Tačiau su šio narsaus vyro raštais ir didvyriškumu, toliau gyvuoja ir jo dvasia. Teikvėpia ji ne tik vokiečius, savo kovoje už laisvę, bet ir tikruosius Lietuvos nacionalistus ir nacionalsocialistus žerti rasinio idealizmo liepsnas ir kovoti už laisvę, niekada nepasiduodant, kaip nepasidavė Julijus Štreicheris.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

ŠTURMUOTOJAS

APIE LEIDINĮ IR JO MISIJĄ

I

LEIDINIO TIKSLAS

Vesti informacinę-propagandinę kovą prieš pasaulinės žydijos melagingos propagandos ir prievartos aparatą, žadinti Lietuvą ir Europą, kelti rasinę-nacionalinę sąmonę ir supažindinti nors nedidelę dalį Lietuvos žmonių su mūsų Tėvynės ir mūsų rasės naikinimu, kuris „demokratams“ visiškai nerūpi: jiems rūpi žydiškasis Judo auksas, „išrinktosios“ siurbėlių ir parazitų tautos kišamas į jų judišką kišenes. Mūsų periodinio leidinio pagrindinis tikslas: šviesti visuomenę, demaskuoti pasaulinę žydiją, kelti Nacijos revoliucinį idealizmą ir prisidėti prie ne tik Lietuvos, bet ir Europos kovos už laisvę.

II

MŪSŲ VARDAS

Savo leidinį nusprendėme pavadinti ŠTURMUOTOJU. Jis taip vadinamas ne tik kaip kovingos idėjinės dvasios ir nusiteikimo ženklas. Jis yra garsiojo Vokietijos nacionalsocialisto,

Julijaus Štreicherio leisto leidinio „Der Stürmer“ (vokiškai „ŠTURMUOTOJAS“) atgimimas. Tai šio periodinio leidinio atgimimas Lietuvoje, atgimimas **NAUJIEMS DARBAMS IR NAUJOMS KOVOMS**.

III

MŪSŲ KOVA

Mūsų leidžiamos periodikos, mūsų publikacijų idėjinė kova, dėl pasaulinės žydijos sukurtos politinės cenzūros, kol kas apsiriboja pagrindine veikla. Mūsų kova yra dalis didžiosios kovos už Europos ir Lietuvos laisvę. Mūsų pareiga yra nepasiduoti jokiems persekiojimams, kurie laukia mūsų, kaip ir visų Lietuvos nacionalistų, tęsti kovą prieš pasaulinę žydiją ir pasaulinį sionizmą, šviesti ir žadinti Tautą. Mes tikimės, kad nors mažutė dalis Tautos suvoks žydų klausimą, taipogi, mes žinome, kad žydai, kapitalistai ir jų pakalikai Lietuvos valdžioje galės imtis priemonių prieš mus ir mūsų mažąjį leidinį.

IV

MŪSŲ PUBLIKACIJOS

Mūsų publikacijos siekia ne tik supažindinti publiką su žydų klausimu, siaurąją to prasme (o tai būtų absurdas), o tai padaryti plačiąja, tikrąją to prasme. Tai neišvengiamai reiškia Lietuvos ekonominių, politinių ir kitokių įvykių aptarimą, taipogi kai kurių pasaulio įvykių minėjimą. Mes pasakysime tai, ką nutyli masonijos kontroliuojama sistema. Be to, kad aptarsime esamus įvykius, mes publikai pateiksime medžiagos apie žydų klausimą, istoriją ir k. t. tematiką. Taipogi publikuosime senus straipsnius iš praeitų laikų. Jie irgi bus naudingi Tautos švietimui.

Tikimės, kad šis leidinys pamažu taps žinomas tarp dalies Lietuvos žmonių. Tikimės, kad jie suvoks čia paaiškinamų faktų ir idėjų svarbą. Ariškosios žmonijos ir Lietuvių Nacijos, kartu ir visos Europos išlikimui yra gyvybiškai reikalingas žmonių sąmonės pakilimas. Žinoma, galvoje turime ir žydų klausimo suvokimą, kuris yra, arba neigiamas, arba visiškai falsifikuojamas. Šiaip ar taip, bendroji publika niekada negauna galimybės susipažinti su veikalais kaip Henrio Fordo „Tarptautinė Žydija“, „Siono Išminčių Protokoliai“, „Bolševizmas nuo Mozės iki Lenino“ ir k. t. Šis leidinys toli gražu ne tik trumpai aptars tai, kas vyksta Lietuvoje, jis taipogi publikuos įtakingų veikalų ištraukas, skyrius, su tikslu supažindinti publiką su žydų klausimu iš tokios perspektyvos, iš kurios neleidžia sistemos politinė cenzūra. Šiame numeryje mes pakalbėsime apie Lietuvos Ignalinos AE uždarymą, pedofilijos skandalą Lietuvoje ir, žinoma, žydų klausimą.

Numanome, kad iš šito leidinuko kol kas dauguma žydų ir jų pakalikų tegali tyčiotis ir jį užgaulioti. Bet mes tikime, kad ateis laikas, kai jie bus priversti drebėti ir kai jie bus nukauti negailestingojo teisingumo kardo, kurį mes nešame savo rankomis.

PIRMYN Į KOVĄ UŽ TĖVYNĘ, UŽ BRANGIĄ ŽEMĘ LIETUVOS!

Siame numeryje mes skaitytojams pateiksime vokiečių dramaturgo, filosofo ir politiko, Dytricho Ekcharto veikalo „Bolševizmas nuo Mozės iki Lenino: dialogas tarp manęs ir Adolfo Hitlerio“ pirmąją dalį lietuviškai. Trumpas ir populiaraus stiliaus veikalas gana aiškiai supažindina skaitytoją su žydų klausimą iš tokios perspektyvos, kokios šiuolaikinės „demokratijos“ politinė cenzūra tikrai netoleruoja ir nesiruošia toleruoti.

Tikimės, kad ši publikacija padės publikai susipažinti su senąja žydų tautos istorija ir įsitikinti, kad žydija toli gražu nėra tokia, kokią dabar save vaizduoja. Šviečiant ir mokant visuomenę tiesos, judofilijai ateis niekingas ir pelnytas galas. Kaip kadaise sakė Julijus Štreicheris:

Tas, kuris žino teisybę, bet nedrįsta jos pasakyti, yra niekingas bailys.

IGNALINOS AE UŽDARYMAS

Lietuva, kaip mes puikiai žinome, priklauso Europos Sąjungai. Visų pirma, pasakysiu, kad tai yra nusikaltimas Tautai ir Valstybei. Kodėl? Juk suvereni Valstybė negali priklausyti niekam, išskyrus savo Tautai. Lietuva nėra suvereni, ji yra kolonija. Kaip gali kas nors būti virš Valstybės, ar už jos ribų, jeigu ji yra suvereni, nepriklausoma? Akivaizdu, kad niekas. Kadangi Europos Sąjunga, Pasaulio Bankas ir Tarptautinis Valiutos Fondas stovi aukščiau už Lietuvos Valstybę, yra akivaizdu, kad ji nėra laisva ir ji nėra nepriklausoma.

Viena iš stojimo į Europos Sąjungą sąlygų buvo Ignalinos Atominės Elektrinės uždarymas iki 2010 – ujų metų. Ši elektrinė pagamina gerokai daugiau, negu 70% Lietuvos elektros energijos. Taipogi, *tai viena iš pigiausių elektrinių ne tik Europoje, bet ir pasaulyje*. Praktiškai visa Lietuvos energetika remiasi būtent Ignalinos AE veikimu. Tačiau mus valdantis „demokratų“ režimas nusprendė vieną bloką po kito uždaryti ir iki 2010 metų visiškai nutraukti Ignalinos AE veiklą.

Žinoma, tai dangstoma tuo, kad ji neva yra grėsminga, pasenusi ir t. t. Tačiau pasižiūrėkime į du faktorius: Baltarusijoje, netoli Lietuvos pasienio imta statyti baltarusių elektrinė, kuri irgi „grėsminga“ ir taip toliau. Lietuva dabar neturi lėšų pasistatyti savo naujosios atominės elektrinės. Be atominės energetikos plėtojimo Lietuva neišvengiamai bus energetiškai priklausoma nuo kitų Valstybių, o baisiausia – *nuo internacionalinio kapitalo ir tarptautinės žydų-masonų mafijos*, kuriai tokios aferos kaip LEO LT ir yra labiausiai naudingos.

Daugelis teigs, kad čia yra fanatikų ir antisemitų išmįslas, kad tai nesamoniška. Žinoma, tai tėra pigus šmeižtas. Pasižiūrėkime į gana paprastą dalyką: Ignalinos AE, kaip ir daugelis kitų ekonominių objektų, yra **VALSTYBINĖS** reikšmės. Logiška, kad tokie objektai turi būti būtent Valstybės, o ne privačiojo kapitalo nuosavybė. Tačiau, neliečiant fakto, kad Lietuvos turtas yra „išprivatizuotas“, pažymėkime, kad naujoji Ignalinos AE, kurią neva užsimojo pastatyti mūsų „draugai“ demokratai, yra privačiojo ir internacionalinio kapitalo rankose. Pagrindinis „žaidėjas“, be abejo, yra „VP Market“, akivaizdžiai antilietuviška ir masonų ložių koordinuojama ekonominių nusikaltėlių grupuotė.

Pasižiūrėkime toliau. 2010 metų padžioje bus uždaryta Ignalinos AE. Neišvengiamai kils elektros kainos, jeigu ne, tada bus privogta iš kur nors, kad jas padengti. Argi tai nėra tradiciška, kai šalį valdo piniginė diktatūra? Žinoma, kad taip.

Aš manau, kad Lietuvių Tautai dera pagaliau parodyti nors kažkiek samoningumo ir išeiti į miestų gatves, kovoti ir reikalauti, kad Ignalinos AE darbas būtų pratęstas, nepaisant Europos Sąjungos prikišamo diktato. Reikalauti išstojimo iš Europos Sąjungos ir tikros Lietuvių Valstybės sukūrimo. **Šalin palūkaninę vergiją, šalin žydiškąją Europos Sąjungą, LAISVĘ LIETUVAI!**

Šturmuotojas Juozas

PEDOFILIJOS SKANDALAS LIETUVOJE

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTAI – UŽ DRĄSIŲ KEDI

Neseniai Lietuvą sudrebino pedofilijos skandalas. Mažametės savo dukters tėvas, Drąsius Kedys nusprendė imtis priemonių prieš pedofilus ir iškrypėlius, esančius teisminės sistemos viršūnėse. Šis vyras ginklu nubaudė tuos, kuriuos turėtų bausti įstatymas. Žinoma, visuomenėje, kurioje viešpatauja judaizmo religijos išpažinėjai ir jų draugai, pedofilija negali nebūti „nenormalus“ reiškinys: juk ji pati savo dogmose propaguoja pedofiliją. Šiaip ar taip, yra akivaizdu, kad šmeižtas, nukreiptas prieš šį vyrą, apgynusį savo vaiko (ir visų vaikų) garbę, yra tik iškrypėlių ir jų draugų valdžioje propagandinis triukas. Jeigu valdžioje nesėdėtų pedarastų, pedofilų ir kitokių ištvirtėlių klika, Kedžio dukters tvirkintojai būtų susilaukę pelnytos mirties bausmės nuo Valstybės rankų. Vietoje to, teisingumą vykdyti turėjo imtis pats mergaitės tėvas. Vaikų tvirkinimas, grobimas, netgi ritualinės žmogžudystės nėra naujas dalykas. Tai vyksta per amžius. Tai lieka nebaudžiama ten, kur vyrauja „išrinktoji“ tauta ir jos pakalikai, pažvelkime į istoriją ir pamatysime, kas didžiausi žmonijos vaikžudžiai, pedofilai ir sadistai.

Tikėkimės, kad Drąsius Kedys yra gyvas ir saugus nuo jį persekiojančios „teisėsaugos“ rankų. Jeigu ta „teisėsauga“ saugotų teisingumą, tada jos taikiniu taptų ne D. Kedys, o visi mūsų Tėvynės valdymo institucijose susėdę išsigimėliai ir pedofilai su pedarastais.

Šturmuotojas Juozas

PUSŽYDĖS PREZIDENTĖS (REZIDENTĖS) DALIOS GRYBAUSKAITĖS ŠIMTADIENIS *Šturmuotojas Juozas*

Lietuvą apėmė euforija, išrinkus šarlatanę, galimą lesbietę ir pusžydę į prezidento postą. Nesistebiu, juk praeitas „ekscelencija“ Valdas Adamkus buvo nuolatinis Meksikos masonų ložių svečias. Rezidentė puikiai sugebėjo panaudoti savo „magijos triukus“ ir apmulkinti Lietuvos Tautą. Dauguma, kurie žavisi rezidente, nežino konkrečių jos darbų. Pasižiūrėkime: ekskomunistė, pusžydė, dirbanti ne Lietuvai, o Europos Sąjungos interesams. Apskritai, koks buvo jos tikslas tapti „prezidente“ (ir nejaugi tai, kad jai buvo lemta laimėti rinkimus buvo taip pat aišku, kaip ir su Amerikos prezidentu-mulatu Obama, nekelia jokių abejonių, ar klausimų)? Aš sakau, kad jos tikslas buvo pasinaudoti ta politine pozicija, kad pakilti aukščiau Europos Sąjungos (mūsų okupantų) valdymo struktūros sluoksniuose.

Be to, kad ji palaimino Lietuvos nuskurdinimą per Ignalinos AE uždarymą, ši „išrinktosios“ tautos dukra taipogi pašlovino savo šeiminkus iš Izraelio. Jeigu šitai „prezidentei“ nors kažkiek rūpėtų Lietuvos Tauta, ji tikrai būtų iš valdžios pašalinusi Kubilių ir CO, kilką, kuri profesionaliai vagia iš Tautos. Kodėl Lietuvos valdžioje sėdi internacionalinio kapitalo, internacionalinių, viršvalstybinių ir masoninių struktūrų pakalikai, arba atstovai, o tikrieji Lietuvos patriotai yra persekiojami ir šmeižiami? Su šimtadieniu, mieloji Estera II, tikimės, kad tau nepavyks pražudyti 75000 Lietuvos, kaip kadaise Persijoje tavo pirmtakei pavyko suorganizuoti tokio pat skaičiaus persų žudynes.

Ką ši rezidentė nuveikė per 100 dienų nuo savo pareigų ėjimo pradžios? Akivaizdu, kad toliau leido valdžioje esančioms klikoms viešpatauti ir naikinti Lietuvos Naciją. Iš kur toks didžiulis „prezidentės“ populiarumas? Argi neakivaizdu, kad visa medija ją liaupsina, pati nepaaiškindama už ką? Žinoma, didelė dalis Tautos tiesiog apanka prieš galingą melagingos propagandos mašiną, kurioje didvyriai tampa nusikaltėliais, o išgamos – ekscelencijomis.

DYTRICHAS EKCHARTAS

BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO:

DIALOGAS TARP MANĖS IR ADOLFO HITLERIO

I

„Taip!“ – sušuko jis. „Mes ėjome neteisingu keliu! Pagalvok kaip astronomas elgtųsi panašioje situacijoje. Sakykime, kad jis jau ilgą laiko tarpą akylai stebėjo tam tikros dangaus kūnų grupės judėjimą. Apžiūrėdamas savo užrašus, jis staiga pastebi kažką ne vietoje. „Po velnių“ – pasako jis. „Kažkas čia yra ne taip.“ Normaliai, šitie kūnai turėtų būti išsidėstę skirtingai vienas kito atžvilgiu, ne taip išsidėstę. Taigi kažkur turi būti paslėpta jėga, kuri yra atsakinga už nukrypimą. Ir, naudodamasis savo stebėjimų rezultatais, jis atlieka ilgus skaičiavimus ir tiksliai apskaičiuoja planetos, kurios nėra mačiusi jokia akis, bet kuri ten vis tiek yra, kaip jis įrodė, vietą. Bet ką, kita vertus, daro istorikas? Jis aiškina tokią pat anomaliją vien tik žinomų savo laikų valstybininkų terminais. Jam niekada neateina į galvą, kad gali būti paslėpta jėga, kuri sukėlė tam tikrą įvykių posūkį. Bet, nepaisant to, ji vis tiek buvo. Ji ten buvo nuo pat istorijos pradžios. Tu žinai, kas yra ta jėga – žydija.“

„Taip, žinoma,“ aš atsakiau, „bet įrodyti tai, įrodyti tai!“ Jau mažiausiai penkiasdešimt, ar šimtą metų, kiek tai mane liečia, tai buvo akivaizdu; iš tiesų, net anksčiau, gal net ir ikikrikščioniškais laikais.“

„Mano mielas drauge,“ jis atsakė man, „mes galime skaityti Strabono veikale (1), kad jau jo laikais, netrukus po Kristaus gimimo, buvo retai randama vieta visame pasaulyje, kurioje tada nebuvo vyraujama žydų; **vyraujama**, jis rašo, o ne tik **gyvenama**. Jau dešimtmečiais anksčiau Ciceronas (2) – tuo metu didis ir galingas vyras, mano drauge! – staige neteko savitvardos, kai, savo

gerai žinomoje ginamojoje kalboje, turėjo pažymėti didžiulę žydų įtaką: „Tyliai, tyliai! Aš noriu, kad mane išgirstų tik teisėjai. Žydai mane jau įtraukė į nemažą bėdą, kaip jie padarė jau ne vienam vyriškiui. Aš neturiu daugiau jokio noro padėti jiems malti jų malūnuose.“ Panašiai žydų įtaka Augusto laikais buvo tokia didelė, kad jie visiškai įbaugino Poncijų Pilotą, kuris, kaip Romos Imperatoriaus patikėtinis, tikrai nebuvo niekas. Taip sakė jis: „Dievo labui, šalin šią niekingą žydišką aferą!“ – besiekdamas praustuvės ir pasmerkdamas Kristų, kurį jis laikė nekaltu, mirčiai. (3) Apgalvodamas šituos dalykus, mano drauge, kiekvienas vaikas žino, o tiksliau, turėtų žinoti, kaip per vėlu buvo jau tuo metu.“

Senojo Testamento pasiekimas ranka, trumpas puslapių pavartymas, ir – „Štai“ – sušuko jis, „receptas iš kurio žydai visada verda savo velnišką sriubą! Mes, antisemitai, tikrai esame kažkas. Mes sugebame viską sužinoti, išskyrus tai, kas tikrai yra svarbu.“ Žodis į žodį, jis empatiškai perskaitė kietu balsu:

„Ir aš supriešinsiu egiptiečius su egiptiečiais: ir jie kovos kiekvienas prieš savo brolių ir kiekvienas prieš savo kaimyną; miestas prieš miestą ir karalystė prieš karalystę. Ir Egipto dvasia to gretose paluš; ir aš sunaikinsiu jų tarybą: ir jie ieškos stabų ir kerėtojų, ir tiems, kurie turi panašias dvasias, ir burtininkams.“ (4)

„Taip, tikrai“, jis karčiai nusijuokė, „dabar žmonės klausys Dr. Kuno ir Dr. Švejerio, ir Dr. Haimo (5) ir bet kokių kerėtojų ir burtininkų, kokių jie teturi. Paklausti, kodėl Vokietija tapo kiaulide, šie vyriškiai atsakys: „Jūs esat patys kalti. Jūs nebeturite gero gyvenimo, jokio tikėjimo, tik savanaudiškumą ir išpuikimą. Dabar jūs norite apkaltinti žydus. Visada taip būdavo, kai jums reikėdavo atpirkimo ožio. Tada kiekvienas užšokdavo ant žydų ir negailestingai juos persekiodavo. Ir tik todėl, kad jie turėjo pinigų ir, kad jie negalėjo apsiginti. Ar reikia stebėtis, kad keletas individualių žydų dabar elgiasi smerktinai? Vis dėl to, galima rasti juodų avių kiekvienoje grupėje. Lyg nebūtų dorų žydų! Pažiūrėkite į jų religingumą, į jų šeimos jausmą, jų blaivų gyvenimo būdą, jų pasirengimą daryti aukas ir, virš visko, jų gebėjimą būti kartu! Ir jūs? Vienas prieš kitą kaip katės ir šunys: tikra beprotybė!“

Taip kerėtojai ir burtininkai vapalios ir vapalios, kol vieną naktį kraujo ženklas pasirodys ant žydų namų ir įniršusios masės, vedamos žydų, puls vėl užmušti šalies pirmagimius, kaip Egipte. (6)

„Atmeni, kaip buvo čia, Miunchene, per komunistų perversmą?“ – įsiterpiau aš. „Žydų namai tikrai nebuvo pažymėti krauju, bet turėjo būti slaptas susitarimas, nes tarp visų tų, kurie patyrė namų apieškojimą, nei vienas nebuvo žydas. Tarp kitko, vienas iš kvailų raudonųjų smogikų, kuris mane laikė už plaukų, atsakė mano sarkastišką klausimą, paaiškindamas, kad buvo uždrausta kratyti žydų namus.“

„Ir 1871 – aisiais metais Paryžiuje, žydiškoji gynyba irgi veikė pagal planą. Ten komunistai sunaikino bet ką, ką tik galėjo, bet gausios Rotšildų įstaigos ir namai liko visiškai nepaliesti. (7) Visa tai mums leidžia suprasti Išėjimo knygos vietą, kurioje „mišri minia“ Egiptą irgi paliko kartu su žydais.“

„Egipte niekšams pavyko tik pusė darbo“ – užbaigė jis. „Egiptiečiai tapo situacijos valdovais ir paskutiniu momentu „mišriąją minią“ nusiuntė velniui, kartu su žydais. Turėjo vykti desperatiška kova. Tai aiškiai atkleidžia pirmagimių nužudymas. Taip, kaip jie darė su mumis, žydai laimėjo

didžiąją žemesniojo gyventojų sluoksnio paramą sau – „Laisvė, Lygybė, Brolybė!“ – kol vieną naktį jie išsiuntė įsakymą „Šalin buržuaziją!“, „Nužudykite tuos šunis!“ bet viskas nesusiklostė taip

gerai, kaip jie tikėjosi. Egiptiečių tautos dalis, kuri išliko patriotiška, apsuko stalus ir išvijo Mozę, Koną ir Levį iš šalies, sekant gyventojais, kuriuos jie sukurstė. Per šį išėjimą jie nešėsi tiek daug pavogtų turtų, kiek tik jie galėjo, pasakoja Biblija su pasitenkinimu. Joje taip pat rašoma, nedviprasmiškai, kad egiptiečiai buvo patenkinti, jų atsikratę. (8) Tačiau geriausia dovana buvo ta, kurią žydai davė kvailiams savo pakalikams. Netrukus jie pradėjo juos vadinti „minia“, nors seniau juos vadindavo „draugais“ ir vaizdavo, kad juos myli. Įsivaizduok šių apgautųjų veidus, kai jie tai išgirdo dykumoje.“

„Septyniasdešimt septynerių tūkstančių persų nužudymas Esteros knygoje, be abejo turėjo tokią pačią bolševikišką aplinką.“ – aš atsakiau. „Žydai to tikrai nepasiekė vieni.“

„Taip pat“, jis pažymėjo, „kaip baisi kraujo vonia per pusę Romos Imperijos, kuri buvo Imperatoriaus Trajano valdymo metais. Šimtai tūkstančių kilmingųjų ne žydų Babilonijoje, Kyrėnėje, Egipte ir Kipre buvo išpjauti kaip galvijai, dauguma iš jų po baisiausių kankinimų! (9) Ir šiandien žydai tuo džiūgauja. „Jeigu įvairūs sukilimo centrai būtų kooperavę,“ triumfuoja žydas Grecas, „tada tikriausiai jie būtų galėję Romos kolosui tada suduoti mirtiną smūgį.“ (10)

„Žydai mūsų Sedano dienos (11) šventę vadina barbariška“ – aš pasakiau. „Bet jie visiškai kitaip laiko faktą, kad, metus iš metų, jie vis dar, po viso šito ilgo laiko, savo sinagogose švenčia „herojišką“ poelgį su septyniasdešimt penkiais tūkstančiais persų per *Purimo* vaišes.“

„Jeigu nei viena dalis šitų faktų mums nepadaro įspūdžio“ – pasakė jis – „mus būtų galima būtų laikyti kurčiais ir aklais.“

„Prieš pirmąjį susirėmimą su egiptiečiais, vyriausiasis niekšas, kuklusis Juozapas pasirengė gerai: karvės, visos seklyčios pripidytos, žmonės mirštantys iš bado, valdantis faraonas puikus žydų liokajus ir Juozapas, valdydamas visą javų atsargą – „krašto viešpats“! (12) Visos egiptiečių dejonės buvo bergždžios; žydai su geležiniu kumščiu uždarė sandėlį, kol, už duonos kasnelį, egiptiečiai turėjo atiduoti pirma savo pinigus, paskui savo galvijus, savo žemę ir galiausiai, savo laisvę. Ir staiga sostinė buvo pilna žydų, ten buvo senasis Jokūbas ir „jo sūnūs, ir jo sūnų sūnūs“ kartu su juo, jo dukros ir sūnų dukros ir visa jo giminė“ – visa makalynė. (13) Ir Juozapas „ilgą laiką verkė iš džiaugsmo“. Paskui jis sakė savo broliams: „jūs valgysite šalies gerybes; visos Egipto žemės gerybės yra jūsų.“ (14)

„Bet tuo pačiu metu, kai šis šlovingas žydų tikėjimo Egipto pilietis mirė, sulaukęs šimto dešimties metų, senasis Faraonas irgi mirė ir buvo pakeistas kito Faraono, kuris „nepažinojo Juozapo“ ir, matydamas žydų minią, kurie tuo metu tapo labai galingais, jis tapo gana išsigandęs. Jis labiausiai bijojo: „kai prasidės koks nors karas, jie prisidės prie mūsų priešų“; (15), taip jis buvo protingesnis už Vilhelmą II, (16) kuris tikėjosi jų paramos. Žydai turi dirbti, nusprendė jis. Visu rimtumu, *dirbti*. „Negaillestiga“ – dejavo žydų kronikininkas. Nesistebėkime, kad jie troško keršto. Vis dėl to, kam tada reikalinga žmonių minia, jeigu ne tam, kad dirbų?“

„Tuo tarpu, egiptiečiai pamiršo mieląjį Juozapą, kuris buvo miręs ir išnykęs, bet nebuvo jokio stygiaus kitų, kuriuos būtų galima apkaltinti esama padėtimi, tai yra, žemvaldžius, pramonininkus,

buržuaziją. Pagal žydus, niekas kitas nebuvo atsakingi. „Visų šalių proletarai – vienykitės!“ Ir masės tuo patikėjo ir stojo prieš savo pačių kūną ir kraują, „išrinktosios tautos“ labui, kuri iš pat pradžių atnešė jiems visas nelaimės. Bet mums jie jausmingai garsiai mokyklose skaito gražų pasakojimą apie Juozapą ir jo brolius. Be abejo, daug mokytojų „kurį laiką vaitojo“. „To užtenka ką nors nuvaryti į neviltį.“

Jis sustojo su tamsiu žvilgsniu į Neapykantos Knygą.

Paaiškinimai

1. Strabonas, graikų geografas ir istorikas, 63 m. Pr. Kr. – 24 m. po Kr., *Geografija*.
2. Markas Tulijus Ciceronas, *Oratio pro L. Flacco*. 59 m. pr. Kr. Ciceronas gynė prokonsulą Flakusą, kuris, žydų reikalavimu, buvo apkaltintas korupcija savo ryšiais su savo administracine veikla Sirijoje.
3. Evangelija pagal Joną, 19:12.
4. Izaaijaus knyga, 19:2-3.
5. 1923 – iaisiais metais Vokietijos politikoje vyravo trys figūros: Vokietijos Kancleris, Bavarijos Vidaus Reikalų Ministras ir Bavarijos liaudies partijos įkūrėjas ir vadovas.
6. Išėjimo knyga, 12:7-13, 29-30.
7. James K. Hosmer, „*Žydai*“ (Niujorkas, 1885) 272 psl.
8. Išėjimo knyga, 12:35-36, Psalmės, 105:38.
9. Antrajame tome, 16 – amė skyriuje (puslapis 384 1783 – iųjų Londono leidomo) savo „Romos Imperijos nuosmūkis ir žlugimas“, Edvardas Gibonas rašo:

„Nuo Nerono iki Antonijaus Pijaus valdymo, žydai įgijo didžiulį nepasitenkinimą Romos valdymu, kuris prasiveržė baisiausiose skerdynėse ir sukilimuose. Žmonija yra šokiruota baisių žiaurumų, kuriuos jie įvykdė Egipte, Kipre ir Kyrėnėje, kur jie gyveno veidmainingoje draugystėje su neįtariančiais vietiniais, atpasakojimu... Kyrėnėje jie išžudė 220000 graikų, Kipre 240000, Egipte, labai didžiules minias. Daugelis iš šių nelaimingų aukų buvo perpjautos per pusę, pagal precedentą, kuriam Dovydas davė savo paties pavyzdžio sankciją. Pergalingi žydai surijo jų mėsą, laižė kraują ir vyniojo jų kūnų žarnas lyg juostas aplink savo kūnus.“
10. Neirich Graetz, *Geschichte der Juden von den Ältesten Zeiten* (Breslau, 1853).
11. Rugsėjo 2 – oji diena. Sedan buvo didžiosios Prūsijos pergalės Prancūzų-Vokiečių kare vieta, tą dieną, 1870 – aisiais.

12. Pradžios knyga, 41:43.

13. Pradžios knyga, 46:7.

14. Pradžios knyga, 45:18, 20.

15. Išėjimo knyga, 1:6-10.

16. Vokietijos Imperatorius Vilhelmas II, kuris atsistatydino 1918 – aisiais po žydų-marksistų revoliucijos Vokietijoje, privedusios prie Vokietijos pralaimėjimo Pirmajame Pasauliniame kare.

JULIJUS ŠTREICHERIS

TALMUDO ĮSTATYMAI

Jeigu nori išmokti ir suprasti, kodėl žydai gali vykdyti tokius beprotiškus nusikaltimus, kaip ritualinės žmogžudystės, reikia pavartyti slaptus žydų mokymus. Turite žinoti Toros, Talmudo ir Šulchan Aruch įstatymus. Šie įstatymai ir mokymai yra įrodymai, kad žydai jaučiasi viršesni už visas tautas, kad jie visoms tautoms paskelbė karą ir, kad jie yra prisiekę visos ne žydiškosios žmonijos priešai. Netgi Tacitas, romėnų istorijas, kuris gyveno netrukus po Kristaus (55 – 120 po. Kr.), rašo:

„Žydai yra tauta, kuri nekenčia dievų ir žmonijos. Jų įstatymai prieštarauja visų mirtingųjų įstatymams. Jie nekenčia to, kas mums yra šventa. Jų įstatymai juos pateisina, darant veiksmus, kurie mus gasdina.“ (Istorija; V; 3-8) (Mums žinomas lietuviškas Tacito rinktinių raštų leidimas,

kuriame taipogi yra ir „Istorija“, leistas komunistiniais laikais yra „pakarpytas“ cenzūros, mat Tacito žodžiai ten, nors ir kritiškai žydų atžvilgiu, neatitinka originaliųjų jo raštų. Žinoma, tai politinės cenzūros pasekmė, red. pastaba).

Žydai žino, kad kai ne žydiškasis pasaulis žinos jų įstatymus ir permatys jų planus, jie bus pralaimėję. Taigi, grasindami mirtimi, jie draudžia jų vertimą ir publikavimą. Gera žinoma žydų mokslininkas, Diber David, rašo: **„Jeigu gojai žinotų, ką mes mokome prieš juos, jie mus užmuštų.“**

Slaptieji žydų įstatymai yra paremti esminio principo, kuris teigia: „Tik žydas yra žmogus. Kaip priešingybė, visi ne žydai yra gyvuliai. Jie yra gyvuliai žmonių kūnuose.“ Bet kas prieš juos yra leidžiama. Žydas gali jiems meluoti, sukčiauti ir vogti iš jų. Jie netgi gali žaginti ir žudyti juos.

Yra šimtai Talmudo vietų, kuriose ne žydai yra apibūdinami kaip gyvuliai. Kai kurios iš jų yra:

1. **„Žydai yra vadinami žmonėmis, bet ne žydai nėra žmonės. Jie yra gyvuliai.“ (Talmud: Baba mezia 114 b)**

2. **„Akumas (ne žydas, red.) yra kaip šuo. Taip, šventraštis moko gerbti šunį labiau, negu gojų.“ (Ereget Raschi Erod. 22 30)**

3. **„Nors Dievas sukūrė gojus, jie vistiek yra gyvuliai žmonių kūnuose. Nėra ypatinga, kad žydui tarnautų gyvulys. Taigi jam tarnaus ir gyvuliai žmogiškoje formoje. (Midrasch Talpioth psl. 255; Varšuva, 1855 metai)**

4. **„Nėščias gojus yra ne geresnis už nėščią gyvulį.“ (Coschen hamischphat)**

5. **„Gojų sielos yra kilusios iš nešvarių dvasių ir yra vadinamos kiaulėmis.“ (Jalkut Rubeni gadol 12b)**

6. **„Nors gojus yra tokio pat kūno sudėjimo, kaip žydas, jis lyginasi su žydu, kaip beždžionė su žmogumi.“ (Schene luchoth haberith, 250 psl. B)**

Tam, kad žydas nepamirštų, kad turi reikalą su gyvuliais, jam yra pastoviai primenama per valgymą, mirtį, net per lytinį santykiavimą. Talmudas moko: **„Jeigu tu valgai su gojumi, tai tas pats, kas valgyti su šunimi.“ (Tosapoth Sanhedrin 74b)** „Jeigu žydas turi tarną, ar tarnaitę gojų, kuris numiršta, jam nedera pareikšti užuojautos. Tu žydui turi sakyti: Dievas sugražins „tavo netektį“ taip, lyg būtų miręs kuris nors jautis, ar asilas. (Jore dea 377) „Lytininis santykiavimas tarp gojų yra kaip santykiavimas tarp gyvulių.“ (Talmud Sanhedrin 74b).

Talmude yra rašoma apie ne žydų žudymą:

1. **„Yra leidžiama atimti gojaus kūną ir gyvybę.“ (Sepher ikkarim III c 25)**

2. **„Yra įstatymas nužudyti bet ką, kas neigia Torą. Krikščionys priklauso tiems, neigiantiems Torą.“ (Coschen hamischphat 425 Hagah 425.5)**

3. „Kiekvienas žydas, kuris pralieja bedievių (ne žydų, red.) kraują, daro tą patį, lyg darydamas auką Dievui.“ (Talmud: Bammidber raba c 21 ir Jalkut 772)

Šie Talmudo ir Toros įstatymai žydams buvo duoti daugiau nei prieš 3000 metų. Jie taip pat galiojantys šiandien, kaip ir tada. To žydai yra mokomi nuo vaikystės. Šito rezultatas stovi prieš mus. Tai yra žydų ritualinės žmogžudystės.

KRUVINA ŽYDŲ ISTORIJA

Žydas yra žmogžudys ne tik žydų teorijoje. Jo istorija įrodo, kad jis praktikuoja tai, ką pamokslauja. Žydų tautos istorija yra nenutrūkstanti masinių žmogžudyščių ir kraujo vonių istorija. Ji prasidėjo prieš Kristų ir tęsiasi su Trockiu ir Zinovjevu.

1. Egipte žydai džiūgavo, kad jų mirties angelas išžudė visus žmonių ir gyvulių pirmagimius.

2. Kraštutinumai, link kurių eis žydai, parodyti Persijoje, kur žydas Mordechėjus ir žydė Estera pasirūpino 75000 antisemitiškų persų nužudymu. Jie pakorė antisemitišką karaliaus Kserkso ministrą, Hamaną, kartu su dešimčia jo sūnų. Jie atšventė šia kruviną pergalę ir iki šių dienų ją švenčia per Purimo vaišes. (Esteros knyga, 9:6)

3. 115-117 metais po Kristaus, Kyrėnės saloje žydai sukilo, vedami savo vado Bar Kochbos. Jie nužudė 220000 (!) ne žydų, supjaustė ir sukapojo juos, gėrė jų kraują ir valgė žalią jų mėsą. (Cassius Dio (Dionas Kasijus), „*Roemische Geschichte*“ XVIII, 32).

4. Rusijoje žydai sukilo 1917 – aisiais metais ir sukūrė bolševizmą, vadovaujami Trockio, Zinovjevo ir kitų žydų, iš viso 35 milijonai (!) žmonių buvo nukankinti ir numarinti badu.

5. Vengrijoje, vadovaujant Bela Kunui, buvo surengtos baisios skerdynės, kuriose buvo nužudytos dešimtys tūkstančių ne žydų.

6. Žydų-bolševikų Sovietinėje Rusijoje masinės žudynės yra vykdomos net ir šiandien. Budeliai daugumoje yra žydai, vyrai ir moterys. Žydai yra naujų kankinimo metodų sukūrimo meistrai. Leisti gojams mirti kankinimuose jiems suteikia didžiausią malonumą. Anglų reporteriai rašo, kad kinų budeliai negalėjo pastoviai vykdyti savo kankinimų ir egzekucijų. Neabejotinai, jų vietas užėmė žydai ir žydės.

Žydų istorija yra parašyta krauju, ne žydų krauju. Tai įrodo, kad žydai yra nepaprastai žiaurūs ir, tuo pačiu metu, didžiuliai bailiai. Žydas nėra užsigimęs kareivis, jis yra užsigimęs sadistas ir žmogžudys.

VYTAUTAS ALANTAS

VADOVYBĖS PRINCIPAS VALSTYBĖS GYVENIME

Vadovauti juk yra mokėti dirbti.

ANTANAS SMETONA

Redakcijos žodis

Cia mes publikuojame Lietuvių rašytojo ir nacionalisto, Vytauto Alanto raštą, taikliai kritikuojantį demokratizmą, liberalizmą. Straipsnyje taip pat matosi tuometinės Lietuvių Tautininkų Sąjungos radikalesniojo sparno ideologija, kuriai Alantas ir atstovavo. Mes esame nacionalsocialistai, tačiau taip pat norime supažindinti publiką su fašizmu ir kitokiomis kovingojo nacionalizmo srovėmis. Joms priskiriame ir Alanto mintis bei idėjas, išdėstytas knygoje „*Žygiuojanti Tauta*“. Aptariamas vado, vadizmo principas, nors galime teigti, kad Antanas Smetona, nors ir nusipelnęs Lietuvių Tautai, tikrai nebuvo tinkamiausias asmuo valdyti. Jis tebuvo reakcionierius, jis neturėjo tikros nacionalizmo ugnies savyje, tačiau tikrai neneigsime fakto, kad 1926 – aisiais metais surengtas perversmas išgelbėjo Lietuvą nuo bolševikų-azijatų jungo.

Vytautas Alantas šiame neilgame veikale aptaria autoriteto, tvarkos Valstybėje būtinumą. Šio rašto ir jo idėjų priešprieša su dabar Lietuvoje siautėjančių „demokratų“ vapaliojimais apie „laisvę“ yra neįtikėtinai didelė.

Viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl mes, pirmajame ŠTURMUOTOJO numeryje nusprendėme publikuoti „Vadovybės principą valstybės gyvenime“ yra ta, kad norime, jog mūsų skaitytojai žinotų, kad Lietuviai nėra „demokratų ir liberalų“ Tauta, o kad kilniausieji mūsų Nacijos

sūnūs buvo antidemokratai. Tikimės, kad tai padės griauti žydijos kontroliuojamo režimo sukurtus mitus apie „demokratijos tradicijas“ Lietuvoje.

Demokratija – mirtis Tautai, nes ji reiškia susiskaldymą. Tautos ateitis – tikrasis nacionalizmas.

VADOVYBĖS PRINCIPAS VALSTYBĖS GYVENIME

1.

Lietuvos valstybinį bei visuomeninį gyvenimą mes organizuojame vado principu. Todėl yra būtina nuodugniau panagrinėti ir ypač įsisamontinti vado principo vaidmenį visuose tuose klausimuose, kurie sudaro valstybinio bei tautinio gyvenimo turinį.

Vado principo problema mums yra, palyginti, nauja. Savo valstybinį gyvenimą mes šiuo principu grindžiame tik dešimtį metų. Ir aplamai ši politinė doktrina iškilo tik po didžiojo karo. Tačiau jei kitur, - turint galvoje geresnį politinį pasiruošimą tautų, kurios šiandien tvarkosi vado principu, - autoritetinė santvarka įleido giliau šaknis, kaip mūsų, tai mums dar teks gerokai padirbėti, ypač ideologinės propagandos srityje, kol vado principas kaip reikiant įsisunks į visas valstybinio, visuomeninio ir kultūrinio gyvenimo sritis.

Be priežasties niekas nesidaro. Jei mes šiandien turime tokią, o ne kitokią politinę santvarką, tai buvo tam priežastčių, kurias čia reikia nors trumpai prisiminti, nes sąlygos, privedusios prie dabartinės santvarkos susidarymo, iš dalies jau paaiškina ir pačią santvarką.

Šiandieninė Lietuvos santvarka yra tiesioginė demokratinio eksperimento pasekmė. Eksperimentas nepavyko, teko ieškoti naujų valdžios formų. Kodėl nepavyko? Todėl, kad liberalinė demokratija neturėjo nieko bendro nei su mūsų tautos tradicijomis, nei su jos dvasia. Ji buvo importuotas daiktas, pagamintas kažin kame, svetimuose kraštuose. Atrodė, kad Lietuvą norima įsprausti į apdarą, pasiūtą svetimų siuvėjų. Savaime suprantama, kad iš to nieko gero negalėjo išeiti.

Atstatant valstybę, anais laikais prieš akis stovėjo du svarbiausi uždaviniai: gydyti didžiojo karo Lietuvai padarytas dvasines bei medžiagines žaizdas ir stiprinti (konsoliduoti) jaunos valstybės pagrindus. Šiems uždaviniams spręsti turėjo būti pasivartota visa tautos energija. Neramus istorinis momentas reikalavo, kad visos tautos darbingos pajėgos būtų naudojamos naujiems valstybės rūmams pastatyti, kad tos pajėgos būtų naudojamos taupiai ir tiksliai. Yra nedovanotinas nusižengimas, kai degančiu darbymetės metu atsistojęs šienpjovys agituoja savo bendrus: tu varyk priedalgį į dešinę, tu – į kairę, o aš skersai per abudą. Galima įsivaizduoti, kokios bus tokios talkos pasekmės.

O tokia „talka“ buvo anais, „visokių laisvių“ laikais. Laisvių, arba, teisingiau sakant, tam tikrų laisvių, įspraustų į partijų programų rėmelius, apaštalai siautėjo po kraštą, skleisdami nerimo, nepasitikėjimo ir neapykantos nuotaiką. Partinis blūdas (psichozas) taip buvo užnuodijęs tautos organizmą, jog dar šiandien mes juo visiškai nenusikratėme. Užuo gydžius didžiojo karo padarytas

žaizdas, jos buvo dar labiau erzinašos, užuot kvietus didžiąją visų kūrybinių pajėgų talką valstybės kertiniam akmeniui dėti, buvo svaidomasi priešingais šūkais ir tai ne savais, bet pasiskolintais iš svetimų politinių programų ir vadovėlių.

Kam tai buvo naudinga ir reikalinga? Yra dar ir šiandien atsilikusių „laisvių“ garbintojų, kurie vidurdienį vis dar tebeieško septintos valandos ryto. Jie, galbūt, atsakys: kraštui! Jei krašto išganymas ir tautos laimė glūdi anarchijoje, politiniame pakrikime, demoralizacijoje, tūpčiojime vietoje, svetimų dievų gaudyme, tuomet – taip; tačiau jei valstybė ir tauta nori eiti pažangos keliu, jei ji nori išryškinti savo tautinį veidą ir susikurti savitą kultūrą, jei pilietis valstybę laiko ne priemone savo užgaidoms pareikšti, bet kolektyvinių pastangų tikslu, kuris gali būti pasiektas tik drausme, pasiryžimu atskirus reikalus aukoti bendram reikalui, tautos gerovės ir didybės meilės užsidegimu, tuomet – ne!

Tvarkant valstybės gyvenimą, geriausia mokykla yra praeitis. Iš liberalinės demokratijos eksperimento mes pasimokėme, kaip nereikia tvarkyti valstybės reikalų. Seimų laikai buvo didelis politinis, moralinis ir kultūrinis smūgis jaunai valstybei, bet kartu tai buvo ir didelis paskatinimas ieškoti naujų kelių. Nėra joks paradoksas pasakyti, kad anarchijos sūkuriose gimsta ir bręsta autoriteto, drausmės ir tvarkos pasiilgimas, kristalizuojasi naujos politinio gyvenimo formos. Anais laikais Lietuva buvo pastatyta prieš du galimumus: arba žūti komunizmo bangose prarandant tokiomis didelėmis aukomis vėl iškovotą laisvę, arba griežtai pasukti vairą kita, autoriteto, drausmės ir tvarkos linkme, nusikratant visu tuo, kas mums svetima ir nesuderinama su tautos dvasia. Laimėjo tautinė srovė, ir išklebentas valstybės vairas atiteko į rankas tiems žmonėms, kuriems Lietuva yra ne kokia nors dirva daryti eksperimentams su svetimuose daigynuose išaugintomis politinėmis teorijomis, bet savas, ypatingas, lietuviškas daržas, kur gali tarpti ir būti naudingos kraštui tos politinės idėjos, kurios buvo suformuotos pagal mūsų istorines tradicijas bei tautos dvasią.

2.

Kas darėsi valstybinės minties raidojoe mūsųose, tas pats darėsi ir kitur. Subankrotėjusią demokratiją daug kur turėjo pakeisti autoritetinės santvarkos formos. Šiek tiek arčiau išsižiūrėję į daugelio Europos ir ne Europos valstybių pokarinį politinį gyvenimą, mes lengvai pastebėsime, kad vienodos priežastys pagimdė vienodas pasekmes. Lietuva čia nėra jokia išimtis. Ji tik greičiau už daugelį kitų valstybių suprato naują būtinybę ir atsisakė nuo atgyvenusių politinių formų.

Vietoje demokratų skelbiamo šūkio: „Valstybė piliečiui“, buvo paskelbtas šūkis: „Pilietis valstybei“. Čia yra pagrindinis skirtumas tarp abiejų doktrinų. Buvo atstatytas politinis autoritetas, kurį buvo visiškai „nuvertinusi“ liberalinė demokratija ir be kurio negali gyvuoti jokia kultūringa valstybė. Buvo grąžintas tautai ramumas, pasitikėjimas savimi, kūrybinė galia siekti geresnio rytojaus. Valstybiniam darbui buvo nustatytos naujos gairės: ne valstybė turi aukotis piliečiui, bet pilietis – valstybei. Buvo atgaivintas valstybės idealas, kurį taip ugningai skelbė aušrininkai, bet kuris buvo užmirštas partinių aistrų sukeltoje anarchijoje. Buvo sukurta nauja politinė ideologija, imant medžiagą iš lietuviškos tikrovės, o ne iš importuotų politinių vadovėlių. Vietoje daugybės politinių srovių, kurių kiekviena savaip suprato ir norėjo tvarkyti valstybės reikalus, buvo paskelbtas tautinės vienybės principas, kaip naujos valstybės pagrindas.

3.

Savaime suprantama, kad, nustatant naują linkmę, reikėjo ieškoti ir naujų darbo metodų. „Kokis“ turėjo pavaduoti „kiekį“. Kolektyvinę, arba, teisingiau, partinę vadovybę turėjo pakeisti asmeninė vadovybė, autoritetas.

Čia tuojau reikia pastebėti, kad autoritetinėje santvarkoje vado principas taikomas ne tik grynai politinėje plotmėje, bet jis užgriebia daug plačiau: juo taip pat grindžiamas visuomeninis, organizacinis ir bent iš dalies ekonominis gyvenimas. Pripažindama griežtos hierarchijos reikalą, autoritetinė santvarka negali vienoje srityje taikyti vado principą, kitoje – netaikyti.

Tai viena, o antra, mes dar per mažai kreipiame dėmesio į tą momentą, kad vado principas nėra kažin koks mechaninis mygtukas valstybės organizme: priešingai, tai yra visų pirma valstybės etika privaloma visiems piliečiams, kaip sakysime, religinė etika privaloma visiems jos išpažinėjams. Kaip religinėje bendruomenėje niekas nelaiko prievarta tam tikrų etinių nuostatų pildymą, taip autoritetinėje santvarkoje santykiai tarp vadovaujančiųjų ir vadovaujamųjų negali būti grindžiami mechaniniu paklusnumu. Vieni ir kiti yra glaudžiai susiję vidiniais, etiniais saitais, išplaukiančiais iš bendro valstybės gerovės idealo reikalavimų. Pasakymas, kad „turi manęs klausyti tik dėl to, kad aš esu vadas“, yra absurdas. Aš turiu klausyti vado, tai tiesa, bet ne tik vien dėl to, kad jis vadas ir aplanai ne tik dėl to, kad jis vadas, bet ir dėl to, kad paklusnumo ir drausmės reikalauja iš manęs valstybės etika, kuri lygiai privaloma tiek vadui, tiek man. Ne mechaninė drausmė, bet etinė drausmė, dedama į autoritetinės santvarkos pagrindą.

Tuo būdu vadovaujamieji yra glaudžiai susiję su bendros pareigos jausmu. Liberalizmo šalininkai mėgsta piktintis, kad autoritetinėje santvarkoje esanti žeminama asmenybė. Įsakymas: „aš liepiu, tu daryk!“ esąs nesuderinamas su individo teisėmis. Tarp vadovaujančiųjų ir vadovaujamųjų atsirandanti bedugnė, nes pirmieji turi viską, o antrieji – nieko. Tai yra, kaip aukščiau pažymėjau, grynai mechaninė pažiūra į vado principo taikymą gyvenime. Nėra jokio konflikto tarp autoritetinės santvarkos ir sveiko individualizmo. Jei autoritetinė santvarka neigtų individualizmą, tai pakisrėtų šaką, už kurios pati laikosi. Tvarkantis vado principu, tvirtos asmenybės kaip tik labiausiai reikalingos. Bet reikia pridurti: kūrybinės asmenybės, nes anarchinio individualizmo šandie nebepakenčia ne tik autoritetinės santvarkos, bet juo kratosi ir liberaliausios demokratijos.

4.

Taigi, žiūrint į vado principą valstybiniu požiūriu, t. y. kaip į politinę doktriną, reikia pasakyti, kad tuo principu pagrįsta valstybės santvarka yra griežtai priešinga demokratinei santvarkai. Autoritetinėje santvarkoje valdžia eina iš vieno šaltinio, iš viršaus, demokratijoje – iš masių, iš apačios; autoritetinė santvarka pasižymi pastovumu, nuoseklumu, vienoda linkme ir vieninga valia, demokratinė – nuolatiniu svyravimu, blaškymusi iš vieno kraštutinumo į kitą, pasakyčiau, nuolatiniu nervingumu, susiskaldymu; autoritetinė santvarka turi aiškų idealą: visokeriopą valstybės bei tautos gerovę, demokratinė – dažniausiai aiškaus valstybės idealo neturi, nes į valstybę žiūrima per atskirų luomų reikalus, kuriuos gina partijos, o kiekviena partija tą gerovę supranta kitaip; autoritetinė santvarka luomų kovos nepripažįsta, o demokratinė santvarka kaip tik ta kova remiasi:

autoritetinėje santvarkoje lemia vado valia, o demokratinėje – balsų dauguma. Žodžiu, čia pilietis valstybei, o ten valstybė piliečiui. Tokie yra pagrindiniai skirtumai tarp abiejų santvarkų.

Aukščiau pažymėjau, kad autoritetinėje santvarkoje vado principas taikomas ne tik politiniame valstybės gyvenime, bet ir visuomeniniame, organizaciniame ir kultūriniame. Tačiau, žiūrint į vadovybės klausimą dar plačiau, reikės pripažinti, kad vadovybė yra būtina kiekviename kasdieninio gyvenimo žingsnyje. Būtų neteisinga galvoti, kad vadovybės principą išgalvojo autoritetinė santvarka. Vadovybė atsirado nuo tada, kada atsirado žmogus. Gyvenant ilgesnį laiką kartu dviem žmonėms, vienas iš jų, kuris bus sumanesnis, protingesnis, turės daugiau iniciatyvos, neišvengiamai pasidarys kito „vadas“. Bendruomenės, gyvenusios arba gyvenančios pačiame primityviajame kultūros laipsnyje, turėjo ir turi savo vadus. Demokratinėje santvarkoje, kur, rodos, kiekvienas pilietis turi teisę kartu su Liudviku XIV pasakyti: „Valstybė – tai aš“, vadovauja vis dėl to tik vienas kitas, kuris labiau moka įtikti vienai ar kitai visuomenės daliai arba kuris yra pranašesnis už kitus savo gabumais. Kai kuriose demokratijose, sakysime, Jungtinėse Amerikos Valstybėse, prezidentas turi didesnių teisių už absoliutų monarchą: jis yra tikras valstybės vadas.

Paimkime pilką, kasdienį gyvenimą. Čia vadovybės reikalas taip pat yra neišvengiama būtinybė, kaip ir bendrame valstybės gyvenime. Ūkininkas vadovauja ūkiui, šeimininkė – namų apyvokai, mokytojas – mokyklai, malūnininkas veda malūną, krautuvininkas – krautuvę, pieninkas – pieninę, banko direktorius – banką, ligoninės vedėjas – ligoninę, valdyba arba jos pirmininkas vadovauja draugijai, ekskursijos vedėjas – ekskursijai ir t. t. Šis reiškinys kartojasi kiekviename kasdieninio gyvenimo žingsnyje. Kiekvienas, kad ir menkiausias darbas, yra reikalingas vadovavimo. Tai yra neišvengiama būtinybė, tai yra faktas, dėl kurio dviejų nuomonių negali būti.

Kiekvienai visuomenei, ypač tai visuomenei, kuri dar nėra pasiekusi reikiamo kultūros lygio; vadovybės reikalą reikia greitai įsisamontinti. Ne tik ją imant plačiu mastu, t. y. visą valstybės tvarką, bet ir kasdienį gyvenimą. Juk kas gi yra kultūrinė pažanga? Tai yra naujos, gražesnės tikrovės kūrimas. O ots tikrovės lūžimas priklauso nuo dviejų veiksnių: nuo piliečio kūrybingumo ir vadovybės sugebėjimų. Tačiau vadovybei be kitų jos uždavinių tenka išjudinti, ir to paties piliečio kūrybines pajėgas. Apie tai, kokie turi būti vado ypatumai, bus kalbama toliau, bet ir čia jau galima pažymėti, kad nuo vieno ar kito darbo vadovo sugebėjimų, iniciatyvos, darbštumo daugiausia priklauso to darbo pasisekimas.

5.

Sakau, - nuo atskiros vadovo, bet, imant šį klausimą plačiau, reikėtų pasakyti, kad valstybiniame gyvenime vadovybės našta tenka pasiimti visai šviesuomenei. Juk kas gi yra šviesuomenė? Šviesuomenė yra tautos ir valstybės smegenys, kultūrinės pažangos variklis. Jos uždaviniai nesibaigia tik sąžiningu pareigų ėjimu, iš jos reikalaujama ir naujų kelių ieškojimo. Žygiuodama tautos ir valstybės priešakyje, šviesuomenė yra tautos tradicijų ir idealų saugotoja. Kokia šviesuomenė, tokia tauta bei valstybė. Jei šviesuomenė nusigręžia nuo savo pašaukimo vadovauti tautai, arba jai vadovauja netinkamai, tada ir pačiai valstybei kyla rimtas pavojus žūti, o tautai paskęsti svetimųjų bangose.

Tik atsiminkime mūsų bajoriją. Atskilusi nuo savo lietuviško kamieno ir pamynusi po kojomis lietuvių tautos idealus, ji nuėjo tarnauti svetimiems dievams, vos nepražūdydama visos lietuvių

tautos. Gal būt, tai vienintelis istorijos pavyzdys, kada vadovaujantis sluoksniu užmiršo savo pareigą, atsisakė nuo savo protėvių kalbos ir pasistatė kinų sieną tarp savo luomo ir liaudies, kuri išstisus amžius turėjo kentėti pažeminimą ir panieką. Tai yra skaudi pamoka, kurios negalime užmiršti.

Mūsų šviesuomenei, palyginus su kitų kraštų šviesuomenėmis, tenka dar pasiimti ypatingą uždavinį, būtent, mūsų tautos kultūrinį lygį pakelti iki kitų tautų kultūrinio lygio. Tą uždavinį ji turi visą laiką turėti prieš savo akis. Suprantama, tame darbe turi dalyvauti visa tauta, tačiau iš šviesuomenės, kaip iš vadovės, reikalaujama daugiau, kaip iš kitų. Ne kam kitam, o jai teks atsakyti būsimoms kartoms, kaip ji atliko pareigą šiuo mūsų tautai ypatingai svarbiu laikotarpiu. Šviesuomenės rankose iniciatyva, jos ir atsakomybė. Šviesuomenės reikalais sudaryti visuomenėje kūrybinę darbo nuotaiką, jos reikalas skatinti, žadinti, kelti energiją, jos reikalas be pasigailėjimo kovoti su ištižimu, aimanavimais, rankų nuleidimu prieš mažiausią kliūtį. Jei nori pasivyti, turi bėgti greičiau už kitą. Tas laimi, kuris parodo daugiau ištvermės ir pasiryžimo laimėti. Jei šandie mums nebegresia šviesuomenės nuo masių atskilimo pavojus, tai vis dėl to mes turime išorinį pavojų, kurie mus verčia budėti ir stiprinti savo pajėgas. Šviesuomenė, kaip tautos smegenys, turi suprasti, kad lietuvių tauta, būdama nedidelė tauta, neturi teisės būti silpna tauta. Silpnumas – jos pražūtis. Juo labiau šiais grumtynių laikais, kada teisė ir teisybė vis dažniau turi nusilenkti kumščio pajėgai, kada rytojus toks netikras.

6.

„Vadovauti juk yra mokėti dirbti“, sako Antanas Smetona. Vadovavimas reikalauja mokėti dirbti tiek iš pavienio vadovo, tiek iš visos šviesuomenės. Iš vado reikalaujama mokėti dirbti geriau už tuos, kuriems jau tenka vadovauti. Tuo Vadas visų pirma išsiskiria iš vadovaujamųjų. Vadas yra vadovaujamųjų smegenys ir valia. Jis užkrečia vadovaujamosios iniciatyvos ir veikimo dvasia. Jis duoda linkmę, sudaro planą ir telkia pajėgas tam planui vykdyti. Visa tai, kas tautos siekimuose tebėra neapčiuopiama ir miglota, kas tebėra galimumų būtyje, vadas iškelia į paviršių, konkretina, suprastina ir duoda impulsą vykdyti. Kitaip sanat, palaidus minios siekimus bei norus vadas sutelkia į vieną galingą srovę ir pakrikusias, pasyvias jėgas paverčia energijos šaltiniu. Vado mintis atskleidžia ateities perspektyvas, jis žino, ko nori, ir, pasiremdamas tautos istorine ir šių dienų tikrove, kuria naują rytojų. Kas miniai „bus“, vado dvasiniame akiratyje jau „yra“. Vadas yra kūrybinis ir audringas veržimasis pirmyn. Ta prasme jis yra revoliucionierius.

Vadas kuria naują tautos tikėjimą ir naują gyvenimo mistiką. O gimsta tikėjimas, gimsta ir darbai. Sukurti tikėjimą koku darbu, idėja, idealu, reiškia padaryti perversmą minios galvosenoje, reiškia visą tautos bei valstybės gyvenimą nudažyti naujomis spalvomis. O pakeisti žmogaus galvosena, reiškia pakeisti patį žmogų. Vado uždavinys kaip tik ir yra užduoti tautos dvasią naujais fermentais, kurie pagimdytų norą ir sužadintų valią kurti naujas gyvenimo formas ir tuo pačiu sukelti nepasitenkinimą ir net šlykštėjimąsi esamais trūkumais bei ydomis. Visiškai teisingai pastebi garsus prancūzų mokslininkas, Dr. Gustavas le Bonas: „Sukurti tikėjimą, vistiek ar jis būtų religinio, politinio, ar socialinio pobūdžio, sukurti tikėjimą darbu, asmenimi ar idėja, toks yra svarbiausias didžiųjų vadų vaidmuo“ (Psychologie des Foules, Paris, Librairie Alcan).

Norint geriau suprasti vado vaidmenį valstybėje bei visuomenėje, dar čia tenka stabtelėti ties vienu to klausimo momentu, kuris, mano nuomone, yra esminis, būtent, ties vado sąsajomis su vadovaujamaisiais. Tos sąsajos turi būti kuo glaudžiausios. Vadovauti iš tolo negalima. Tarp vado ir visuomenės turi vykti nuolatinis minčių, jausmų, nuotaikų pasikeitimas, ką bekalbėti jau apie tai,

kad vadas turi gerai pažinti tuos, kuriems jis vadovauja. „Armija neklausys vadų, komanduojančių vien per telefoną ar telegrafą. Norint vadui būti galingam, reikia jam vargti ir džiaugtis drauge su ta minia, kuri norima vesti“, pabrėžia Antanas Smetona. Ir kiek toliau priduria: „Visuomenė klauso tų, kurie su ja gyvena ir darbuojasi“ (11,70).

Taigi, čia turi būti savitarpio nuoširdus bendradarbiavimas ir pasitikėjimas. Vado ir vadovaujamųjų santykiai negali būti grindžiami vado „pranašumo“ ir vadovaujamųjų „menkumo“ dvasia. Čia tarp vieno ir kito gali būti tik tas skirtumas, kad vieni dėl savo didesnio išsilavinimo ar sugebėjimo veikia plačiau, bet užtat jiems tenka pasiimti ir didesnę atsakomybę, o kiti, dirbdami vienoje ar kitoje vadovybėje, turi siauresnių uždavinių, bet vienus ir kitus jungia vienas tikslas, būtent: valstybės ir tautos gerovė.

Tačiau, jei vadas visiškai sutaptų su vadovaujamaisiais, jo vaidmuo nustotų prasmės. Kadangi vadas skina naujus kelius, tai jam tenka daugiau ar mažiau susidurti su įvairiais pasipriešinimais bei kliūtimis tos aplinkos, kurioje jis dirba. Kuriant nauja, reikia nugauti sena. Tai yra dėsnis, kuris pasikartoja visur ir visais laikais.

Ilgą laiką mūsų kaime teko kovoti su ta giliai įsišaknijusia pažiūra, kad „kaip mūsų tėvai nugyveno, taip ir mes nugyvensime“. Nemanau, kad ir šandie ji būtų visiškai išnykusi. Dar ir šandie ne vienam jaunam ūkininkui, norinčiam į ūkį įvesti kultūrinių naujovių, tenka susidurti su tėvų pasipriešinimu arba jei ne pasipriešinimu, tai bent su abejingumu, o gal ir su tam tikra pašaipa. Reikia džiaugtis, kad tokie reiškiniai nyksta ir kad mūsų kaimas vis labiau ir labiau pasuka į platesnį pažangos kelią. Tačiau, sakiau į tą kelią išeina ne be kovos, ne be tam tikrų sukrėtimų, ne be tam tikro trėnimosi tarp senų ir naujų pažiūrų atstovų.

Panaši kova pasireiškia, tiek kultūrinėje, tiek politinėje plotmėje. Juk kol Lietuvoje ir kitur įsigalėjo nauja autoritetinė santvarka, turėjo būti vedama kova su pasenusios demokratinės santvarkos šalininkais. Tai reiškia, kad vadas, nors ir būdamas tūkstančiais kartų susijęs su savo aplinka, vis dėl to yra daugeliu atveju nuo jos atplyšęs ta prasme, kad mato jos neigiamas puses ir su jomis kovoja. Italų rašytojas Curzio Malaparte sako, kad „tautos genijai yra įrodymas to, ko tautai trūksta.“ Didvyriai, jo nuomone, esą tautos priešybė, jie esą išimtys, o ne taisyklė. Jie prieštarauja, o ne sutaria su tauta, kurioje jie yra gimę (Italija prieš Europą). Žinoma, prieštarauja tiek, kiek vadui kliudo siekti savo tikslą įsigalėjusieji prietarai, įsitikinimai, netikusios tradicijos ir t. t.

7.

Mes čia stengiamės pažvelgti į vadovybės problemą įvairiais požiūriais: politiniu, kultūriniu, individiniu ir t. t. Ypač man rūpėjo pabrėžti ta mintis, kad moraliniu atžvilgiu valstybei visi lygūs. Susirūpinimo valstybės ir tautos gerovės reikalais negalima seikėti aptiekoriškomis svarstyklėmis. Tai yra visų Lietuvos piliečių, o pirmoje vietoje, visų lietuvių reikalas. Mes patys turime būti savo likimo kalviais. Tėvynei galima tarnauti ne tik vadovaujant vienai ar kitai sričiai arba pagaliau ir valstybei, bet ir vagą plūgu varant. Jei bus gerai išartas laukas, bus geras derlius, bus gera ir valstybei. Terodo kiekvienas pasiryžimo, drausmės, iniciatyvos, entuziazmo savo darbe, ir mes pamatysime, kaip smarkiai kils Lietuvos gerovė, kultūra ir garbė. Turime gerai suprasti, kad, galų gale, už Lietuvos ateitį atsakome visi. Tiesa, vadovaujantiems tenka didesnė atsakomybė, bet tai nereiškia, kad vadovaujantieji turėtų sėdėti rankas sudėję ir kritikuotų visą tai, ką daro vadovybė.

Juo giliau atsakomybės jausmas bus įleidęs šaknis piliečiuose, juo valstybės pamatas bus stipresnis. Autoritetinės santvarkos kaip tik kreipia ko didžiausią dėmesį į atsakomybės jausmo auklėjimą savo piliečiuose.

Negalima praeiti tylomis ir pro pareigos jausmą. Mūsų valstybės vadai mums nuolat pareigos reikalą primena. Antanas Smetona vienoje vietoje savo raštuose sako: „Visuomenės ir valstybių pamatai laikosi normomis, kurios turi savyje ne vien teisių, bet ir pareigų.“ (I. 226). Nepakanka jausti pareigą gerai dirbti, tikrai suprasta pareiga reikalauja vis geriau dirbti. Pareiga yra pažanga. Tie, kurie paguldė galvas už Tėvynę, mes sakome, gerai atliko savo pareigą. Dirbant kultūrinį, visuomeninį, politinį darbą, niekas iš mūsų nereikalauja tokios didelės aukos, tačiau pasiaukojimo išvengti negalima. Atsiminkime Aušros gadinės vadus, kurie pirmieji pradėjo skelbti laisvės žodį, atsiminkime knygnešius, kurie tą žodį platino. Jų kelias buvo išklotas pasiaukojimo, kančių, bet kartu ir pasiryžimo. Jie garbingai atliko savo pareigą!

Mes gyvename ir dirbame naujose sąlygose, mes naudojames tomis gerybėmis, kurias iškovojo aušrininkai, knygnešiai, žuvusieji karo lauke, bet nemanykime, kad mes galime pasakyti: šandie Tėvynė iš mūsų nieko nebereikalauja. Ne, ji iš mūsų reikalauja taip pat garbingai atlikti savo pareigą, ypač iš vadų, kurie yra tiesioginiai anų didvyrių ir karžygių testamentų vykdytojai. Kiekvienas lietuvis, jau vien dėl to, kad jis lietuvis, yra įpareigotas statyti naująją Lietuvą, bet ypač tos pareigos gilus supratimas yra reikalingas vadovui, kuris žengia vieno ar kito darbo priešakyje. Į vadovą yra nukreiptas vadovaujamųjų žvilgsnis, iš jo laukiama pavyzdžio, iš jo visų pirma yra reikalaujama pareigos atlikimo. Žodis paskatina, bet pavyzdys užkrečia.

Aušrininkai ir knygnešiai sukūrė tautinio atgimimo gadinę, žuvusieji kovos lauke jų Lietuvos laisvės idealą pavertė tikrove, o mūsų uždavinys padėti pagrindus naujoviškam Lietuvos rūmui, kurių niekas nebesugriautų. Kai kas tvirtina, kad mūsų karta neturinti idealų. Tai yra nesamone. Mes turime idealų, kurie nėra nei mažesni, nei blogesni už anų gadinų idealus. Tik mums, stovintiems naujosios Lietuvos priešakyje, reikia pasisemti įkvėpimo ir stiprybės iš anų vadų pavyzdžių, kad mūsų idealai būtų taip pat atkakliai vykdomi, kaip praėjusių gadinų. Tą pareigą visų pirma tėvynė reikalauja atlikti iš jos vadų.

8.

Kai kas nori įtikinti, kad Lietuvos santvarka tai tas pats, kas italų fašizmas, ar vokiečių nacionalsocializmas. Tai ne tiesa. Mes susikūrėme savą, lietuvišką valstybės formą, kurios niekur kitur nėra. Sakysime, kad ir vadovybės principą. Italijoje ir Vokietijoje tautos atstovybės, galima sakyti, visiškai panaikintos. Ten viską sprendžia ir lemia vadas. Pas mus, „kur darbe valia pasireiškia, ten skirtingas asmuo vadovauja, o kur svarstomas koks dalykas, ten rinktiniai žmonės galvoja“, sako Antanas Smetona ir priduria: „Vadinasi, vadovybė visur turi būti asmeninė – nuo viršaus ligi pat apačios, suderinta su parinktu kolektyvu.“ (Kalba, pasakyta 1933 m. LTS visuotiniame atstovų suvažiavime). Šiamintimi buvo išrinkta ir tautos atstovybė. Rinktiniai atstovai galvoja, leidžia įstatymus, bet „kur darbe valia pasireiškia“, t. y. juos vykdančią, vadovauja Tautos Vadas, pasitelkęs į pagalbą vyriausybę. Susirinkus naujam seimui, autoritetiniu principu pagrįstą mūsų valstybės formą galima laikyti galutinai susikristalizavusia. Tautos atstovybė yra, lyg stogas valstybės rūmų, kurie buvo pradėti statyti po 1926 m. persilaužimo.

1936 m. pabaigoje sukako dešimtis metų, kai Lietuva yra valdoma vado principu. Šio rašinio pradžioje buvo kalbama, ką Lietuvai davė, teisingiau sakant, ką turėjo duoti, bet nedavė demokratija. Atsakyti į klausimą: ką Lietuvai davė autoritetinės santvarkos dešimtmetis turėtų būti atskiros rašinio uždavinys. Atsakydami trumpai, turime pabrėžti, kad 1926 m. persitvarkymas iš pagrindų pakeitė mūsų valstybės ir tautos gyvenimo linkmę. Anais metais, kaip sakoma, buvo atskleistas naujas mūsų istorijos lapas. Per paskutinį dešimtmetį vyko didelis politinis ir moralinis tautos persiauklėjimas. Laikotarpis nuo 1926 m. iki šių dienų yra valstybinės minties subrendimo laikotarpis. Įsisiubavusios politinės aistros nutilo, Lietuva atgavo savo politinę ir dvasinę pusiausvyrą, kraštas visą savo dėmesį atkreipė į kultūrinę bei ekonominę veiklą. Čia negalima išskaičiuoti visų pasiektų laimėjimų, bet užtenka žvilgtelėti į statistikos duomenis, kad būtų galima įsitikinti ta pažanga, kuri buvo padaryta visose srityse. Lietuvos ekonominis, kultūrinis bei dvasinis vaizdas per paskutinį dešimtmetį smarkiai pasikeitė.

Vienas ilgesnį laiką Lietuvoje išgyvenęs užsienietis, be kitko, geras stebėtojas, paklaustas, ką jis galvojęs apie lietuvių tautą, atsakė, kad lietuviams trūksta futbolo komandos dvasios. Kitaip sakant, susiklausymo, vienybės, siekiant bendro tikslo. Savo valstybinį gyvenimą mes grindžiame vado principu, bet mes turime prisipažinti, kad mes labai dažnai esame smarkūs individualistai, pasakyčiau, hiperindividualistai. Kūrybinis individualizmas, kaip aukščiau pažymėjau, visur yra pageidaujamas ir teigiamas reiškiny, tačiau, kai tas individualizmas pasireiškia intrigomis, bergždžia kova vienu su kitais, apkalbinėjimais, tuščiomis ambicijomis ir panašiais dalykais, tuomet individualizmas virsta individualizmu kabutėse, nuo kurio smarkiai nukenčia bet koks bendras darbas. To neturėtų būti, ypač mūsų tautininkų ir tautinių organizacijų tarpe. Tai yra didelis ir nė kuo nepateisinamas pažangos stabdis.

Neužmirškime, kad mes, tautininkai, stovime valstybės bei tautos priešakyje, kad į mus atkreiptas žvilgsnis ir, kad mūsų laukia dar dideli darbai. Tarp kitų darbų, mūsų laukia didelis darbas tautinės bei valstybinės sąmonės gilinimo bare. Tautininkams į tą sritį tenka kreipti ko didžiausią dėmesį. Valstybės stiprumas ir tautos vienybė visų pirma priklauso nuo tautinės sąmonės., stiprumo ir jautrumo. Lygiai taip pat svarbus ir kultūrinis darbas. Mūsų, tautininkų, uždavinys turėtų būti per ateinantį dešimtmetį Lietuvą visiškai sunaujovinti, pastatyti ją šalia kitų aukštai kultūrinių tautų. To iš mūsų reikalauja ir kaip lietuvių, ir kaip tautininkų sargyba. Mes taip ir padarysime!

Redaktorių žodis

Šituo baigiasi pirmasis mūsų periodinio leidinio numeris, skirtas ne tik nacionalsocializmo idėjų skleidimui, žydų klausimo iškelimui, bet apskritai tautinės-nacionalinės sąmonės kėlimui. Kitame numeryje mes daugiau dėmesio skirsime temoms, kurias palietė Vytautas Alantas, tačiau tai darysime būtent iš nacionalsocialistinės pasaulėžiūros perspektyvos. Tikimės, kad bendraminčiams patiko mūsų nedidelis laikraštis.

HEIL HITLER!

Žydai yra mūsų nelaimė!
